

Räcket över Attarpsbron

En höstkväll 1917 stod skolpojckarna, Sven Suneson och Olle Landén nere vid Attarpsbron i Bankeryd. De var på väg hem från slöjden. Stenräcket var sedan länge löst. Olle fick ett infall "Skall vi knuffa ner räcket i ån"

Innan Sven hann svara hade Olle tryckt till med foten mot en av stolparna och hela räcket for med ett brak ner i Lillån.

Bron över Lillån nedanför Attarp

Rakt fram på bilden anas allén upp till stora gården. Innan järnvägen byggdes var detta huvudentrén till säteriet.

Järnvägsbanken skar av allén som mynnade i Björnebergsvägen mitt för prästgården.

På bilden viker vägen av lite till höger, förbi magasinet där drängarna bodde och bort över gårdet där Attarpskolan så småningom byggdes.

Pojkarna gick i kyrkskolan 4:e klassen. Nästa dags morgon, sjöngs som vanligt morgonpsalm " Den klara sol går åter upp" Den stränge läraren och kantorn David Ståhlberg trampade orgeln och klassen på cirka 12 elever sjöng pliktskyldigt med. Så snart sista tonerna klingat av hördes Märta Augustssons röst. " Kantorn , Olle Landen och Sven Suneson har knuffat ner räcket på Attarpsbron i ån".

Ståhlberg hämtade ett spö som stod till reds i hallen utanför klassrummet. Inför klassen fick pojkarna sitt spöstraff.

Olle fick 5 rapp och Sven 3. Efter agan fick pojkarna besked: "När skolan är slut går ni till fjärdingsman Johan Flodin och berättar vad ni gjort".

Sven var bedrövad, detta var allvarligt! Vad skall pappa Algot säga? Olle och Sven var "bästisar" och höll mycket ihop. Detta var emellertid det värsta de båda hade råkat ut för. Men Olle var vid gott mod.

"Det här är inte så farligt", sa han till Sven, "fjärdingsman skall på middag i kväll hos mor och far och då kan vi tala om et".

Fjärdingsman Flodin var känd som en hygglig karl. När han fick höra pojkarnas bekännelse om broräcket och om straffet i skolan blev hans svar inte som de fruktat, utan mycket mildare och mer förstående än vad de någonsin räknat med.

"Det var ju bra pojkar på sätt och vis. Det usla räcket har varit dåligt länge och inget har blivit gjort trots att jag har rapporterat hur det stod till. Nu måste det i alla fall änteligen bli åtgärdat".

Pojkarna repade mod. Olles far, Henning Landén och fjärdingsman talades vid. Ståhlberg var känd för att vara sträng, men denna gången tyckte de att han varit lite väl hård och självsvåldig. De kom

överens om att: "det kunde nog inte skada att kantorn fick sig en knäpp på näsan", så saken rapporterades till skolstyrelsen. Detta med resultat att Ståhlberg fick en varning.

Ståhlberg levde ett långt liv i Bankeryd. Förtroendeman, omtyckt, uppskattad och respekterad. Inför kantorns, som han alltjämt kallades, kommande 100-årsdag var Sven och hälsade på sin gamle lärare.

Ståhlberg kallade Sven till sig; " Sven", sa han "Jag är gammal nu och skall snart dö! Men, Sven, Kan Du förlåta mig för Attarps broräcke och att jag var hård mot Dig!"

Nedskrivet av Svens brorson Måns efter Svens berättelse jan 1997